

Roditelji, djeca i crkva

Kao članovi društva, kršćanski roditelji trebaju školovati svoju djecu i ne smiju prepustiti takvu naplatu crkvi ili bilo kojoj drugoj instituciji.

Roditelji, djeca i crkva

Uvod

Šta mogu učiniti da moje dijete ostane u crkvi? To su pitanje koje postavljaju mnogi hrišćanski roditelji.

Oni s malom djecom žele formule kako bi spriječili da njihova djeca zalutaju iz crkve, a ona s velikom djecom, koja su se udaljila od crkve, žele da Bog učini čudo.

Šta da se radi?

Sin vjernika treba se ponovo roditi

Prije svega, svaki kršćanin mora biti svjestan da „djeca tijela nisu djeca Božja“. Kao? Da li moje dijete, rođeno u evanđeoskom i / ili protestantskom rodnom mjestu, nije Božje dijete?

Sad, da je 'sin vjernika Božji sin', morali bismo se složiti da su svi Abrahamovi potomci također Božja djeca, međutim, to nije ono što Biblija uči.

Apostol Pavle je, pišući hrišćanima u Rimu, jasno stavio do znanja da to što je potomak Abrahamova tijela nije ono što daje božansko rođenje „Nije da je nedostajala Božja riječ, jer

nisu svi koji su iz Izraela Izraelci; Ne zato što su Abrahamovi potomci, jesu li svi oni djeca “(Rim. 9: 6 -7); „... nisu djeca tijela ta koja su djeca Božja, već se djeca obećanja računaju kao potomci“ (Rim. 9: 8). Ako Abrahamova djeca nisu Božja djeca, takođe slijedi da sin vjernika nije Božje dijete.

Stoga, svako ko želi postići božansko sinovstvo mora imati istu vjeru koju je imao vjernik Abraham, odnosno da bi kršćanski sin bio Božje dijete, on mora nužno vjerovati na isti način na koji je otac vjerovao u evanđeosku poruku .

„Znajte, dakle, da su oni koji imaju vjeru Abrahamova djeca“ (Gal. 3: 7).

Samo su ona koja su stvorena kroz neraspadljivo seme, a to je Božja reč, deca Božja, to jest, deca hrišćana nisu nužno deca Božja.

Crkva je tijelo Hristovo

Drugo, svi hrišćani moraju biti svjesni da se Hristovo tijelo, koje se još naziva i crkvom, ne može miješati sa ljudskim institucijama, poput porodice i crkve. Budući da je dio ljudske institucije, ne znači da čovjek pripada tijelu Hristovom, odnosno spašenom.

Odgovornost za obrazovanje

Kao član društva, kršćanski roditelji trebaju školovati svoju djecu i ne biste trebali prepustiti takvu naplatu crkvi ili bilo kojoj drugoj instituciji. Takav zadatak su isključivo i isključivo roditelji. Ako su roditelji odsutni, ovaj zadatak treba prenijeti na drugu osobu koja igra tu ulogu: bake i

djedove, ujake ili, u krajnjem slučaju, instituciju koju je osnovalo društvo (sirotište).

Zašto se misija odgoja djece ne može delegirati? Jer u okviru normalnog stanja, roditelji su ljudi koji imaju najbolje i najveće povjerenje u prvim godinama života pojedinca. Na osnovu ovog odnosa povjerenja, porodična institucija postaje laboratorij u kojem se provode svi testovi za dobivanje odgovornog građanina.

U porodici se nauči šta su autoritet i odgovornost. Ljudski odnosi se uče i razvijaju u porodici, poput bratstva, prijateljstva, povjerenja, poštovanja, naklonosti itd.

Kako roditelji imaju najbolji odnos s najviše povjerenja, oni su ujedno i najbolji koji djeci predstavljaju obrazovno evanđelje tokom obrazovnog procesa. Stoga je spasonosno što roditelji ne predstavljaju svojoj djeci osvetoljubivog i zlobnog Boga. Fraze poput: „- *Ne radi to jer se tati ne sviđa! Ili, – ako to učinite, Bog će kazniti!* ”, Ne odražava istinu Evanđelja i nanosi ogromnu štetu djetetovom razumijevanju.

Odnos koji evanđelje uspostavlja između Boga i ljudi vodi se povjerenjem i vjernošću. Da li je moguće vjerovati nekome ko je zloban i osvetoljubiv? Ne! E sad, kako je moguće da mladić vjeruje Bogu, ako ono što mu je predloženo ne odgovara istini evanđelja?

Roditelji moraju pokazati svojoj djeci da se neka ponašanja ne toleriraju jer se otac i majka ne slažu s tim. Da otac i majka efikasno zabranjuju takve stavove. Da je takvo ponašanje štetno, a cijelo ga društvo također ne odobrava.

Ne predstavljajte svom djetetu ogorčenog, nervoznog Boga koji je spreman da vas kazni za bilo kakvo loše ponašanje. Takvo ponašanje roditelja jasno pokazuje da izbjegavaju svoju odgovornost kao vaspitač.

Obrazovanje djece uspostavljanjem odnosa straha, imajući Boga,

crkvu, pastora, svećenika, vraga, pakao, policiju, vola crnog lica itd., Kao krvnike ili kaznu, na kraju daje ljude koji to ne čine poštuju institucije i preziru one koji vrše autoritet. Ova vrsta obrazovanja uspostavlja strah umjesto poštovanja, jer odnos povjerenja nije uspostavljen. Kad strah prođe, više nema razloga za pokoravanje.

Roditelji koji se ponašaju na takav način prilikom obrazovanja svoje djece imaju svoj dio krivice u zavaravanju svoje djece. Crkva također ima svoj dio, jer nije propustila da imenuje roditelje kao jedine i legitimne osobe odgovorne za obrazovanje njihove djece. Država je također kriva, jer preuzima ulogu edukatora, dok je u stvarnosti to samo sredstvo za prenos znanja.

Ako se temelji obrazovanja ne ocrtaju unutar porodice, a takvi koncepti primjenjuju i iskušavaju u porodičnim odnosima, bilo koja druga ljudska institucija, poput crkve i države, bit će osuđena na neuspjeh.

Mnogi se roditelji prijavljuju za posao, studiranje i crkvu, međutim, ne ulažu vrijeme u obrazovanje svoje djece. Obrazovanje djece odvija se redovno i nije zdravo zanemariti ovo vrijeme.

Kada započeti obrazovanje?

Zabrinutost za djecu obično se javlja samo kada hrišćanski roditelji osjećaju da se njihova djeca ograđuju od crkvene institucije. Strašni apeliraju na nametanje i prisilu, prisiljavajući djecu da idu u crkvu. Takav je stav čak i pogrešniji nego ako dijete nije uputilo u pravo vrijeme.

Ova pitanja zaprepašćuju neke hrišćanske roditelje jer ne znaju koja je njihova uloga člana društva i koja je njihova misija kao ambasadora evanđelja. Kršćanski roditelji ne mogu

miješati ove dvije funkcije.

Kršćanski roditelji imaju dvije vrlo različite misije:

- a) obrazovati svoju djecu za članove društva i;
- b) objavite djeci predivna obećanja evanđelja tako da nikada ne odstupaju od vjere.

Te se misije moraju provoditi od najranije dobi, vodeći računa da se istovremeno bave obrazovanjem i obukom građanina, ne zanemarujući učenje riječi istine, naglašavajući ljubav i vjernost Boga.

Od malih nogu dijete se mora učiti da poštuje autoritete, a preko roditelja će se vježbati u pogledu podložnosti vlasti. Kroz braću i sestre, bake i djedove i ujake dijete će se naučiti poštovanju i susretljivosti. Poput prijatelja, učitelja, komšija i stranaca, i dijete će učiti odnose sa svijetom.

Šta je sa jevanđeljem? Šta Biblija preporučuje? U Ponovljenom zakonu čitamo sljedeće: „I naučit ćete ih svojoj djeci i govoriti o njima dok sjedite u svojoj kući i šetate stazom, ležite i ustajete“ (Pnz 6: 7). O načinu života dijete se mora uvijek poučavati, to jest kod kuće, na putu, prije spavanja i prilikom ustajanja.

Za upute svetih 'slova' odgovorni su roditelji! Pisma ne preporučuju delegiranje takve funkcije učitelju nedjeljne škole, štoviše, ono ograničava vrijeme podučavanja o Kristu na jednom sedmično, u trajanju od samo jednog sata. Potpuno različito od onoga što Sveto pismo preporučuje: svakodnevno podučavanje.

Djeca i društvo

Roditelji trebaju pomoći djeci da shvate da svi duguju poslušnost roditeljima i društvu. Podnošenje roditeljima danas je esej i pripravnništvo za podnošenje koje će biti potrebno društvu, kako u školi, tako i na poslu.

Nakon uputa, čak i ako mlada osoba nije željela slijediti Kristovo evanđelje, imat ćemo građanina predanog određenim društvenim vrijednostima.

Jedan od važnih problema u obrazovanju djece kršćana danas je miješanje porodičnog obrazovanja s crkvom. Delegiranje crkve za odgovornost prenošenja sociokulturnih vrijednosti velika je greška. Kada mlada osoba odraste i razočara se određenim ljudima u instituciji, na kraju se udalji od članstva u zajednici kojoj je prisustvovala, a istovremeno se pobuni protiv svih vrsta društvenih vrijednosti.

Kad su roditelji svjesni da ne stvaraju djecu za Boga, više se primjenjuju na obrazovanje i evangelizaciju djece. Niti očajavaju kad vide da njihovi izdanci nisu raspoloženi za odlazak u crkvu. Neće se osjećati krivima ili odgovornima za svoju djecu kada se ne pozabave nekim institucionalnim pitanjima.

Potrebno je educirati djecu poučavanjem riječi Božje, ne zaboravljajući prenijeti i usađivati društvene vrijednosti. Obrazovanje uključuje razgovor, igru, grdnju, upozorenje itd. Dopustite djeci da iskuse sve faze života, od djetinjstva, adolescencije i mladosti.

Ali, šta učiniti kada djeca zalutaju iz crkve? Prvo, potrebno je razlikovati jesu li se djeca udaljila od evanđelja ili su se udaljila od određene ustanove.

Ignorisanje elementarnih evanđeoskih principa dovodi do toga da roditelji brkaju što znači biti dijete Božje s pripadnošću

određenoj crkvi. Ako dijete više nije redovno lice u crkvi, ne bi ga trebalo označavati kao lutalicu ili da korača k vragu, itd.

Ako osoba ispovijeda istinu evanđelja kako pišu sveti spisi, to znači da nije lutka, već je treba upozoriti samo na potrebu okupljanja. Možda će biti potrebno da roditelji istraže zašto njihova djeca ostavljaju naviku susreta s drugim kršćanima.

Ako sin ne ispovijeda istinu evanđelja i nastavi se okupljati iz navike, njegovo stanje pred Bogom je zabrinjavajuće. Šta on zna o evanđelju? Ispovijeda li vjeru evanđelja? Ako je odgovor negativan, potrebno je objaviti istinu evanđelja, kako bi on mogao vjerovati i biti spašen, a ne samo vjernik.